

Als een deur sluit

Annelies de Graaff

als
EEN
DEUR
sluit

INHOUDSOPGAVE

<i>VOORWOORD Als een droom uiteenspat</i>	9
<i>INLEIDING</i>	13
<i>JE BENT NIET WAT JE DOET</i>	17
<i>Als een deur gesloten wordt</i>	18
<i>Vader spreekt</i>	21
<i>Niet in eigen kracht</i>	23
<i>Ik zal er zijn</i>	27
<i>Loslaten</i>	30
<i>Vragen in de tijd</i>	33
<i>De brandstof van Zijn Liefde</i>	36
<i>Kwetsbaarheid</i>	38
<i>Zie, ik maak alle dingen nieuw</i>	40
<i>Afscheid</i>	44
<i>Geworteld in Hem</i>	46
<i>Leg jouw perfectie maar af</i>	50

Als een deur sluit

Annelies de Graaff

© 2022 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp en binnenwerk: Marcin & Milou
Drukwerk: www.drukcase.nl
Eerste druk, maart 2022
ISBN 978 90 832047 3 4
NUR 402, 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

JE MAG ZIJN WIE JE BENT 51

<i>Geliefd</i>	52
<i>In de leerschool van de Vader</i>	54
<i>Als het stormt</i>	56
<i>Waarheid</i>	58
<i>Gedachten</i>	61
<i>Woorden</i>	64
<i>Leef vandaag</i>	66
<i>Wees blij</i>	68
<i>Wachten en verwachten</i>	70
<i>Je bent waardevol</i>	73

EEN NIEUWE WEG 77

<i>Jezus volgen</i>	78
<i>Wandelen met Hem</i>	79
<i>Een reis naar het onbekende</i>	82
<i>Schuilen bij de Vader</i>	84
<i>De puzzel van mijn leven</i>	86
<i>Mijn leven in Zijn hand</i>	88
<i>Acceptatie</i>	91
<i>Vertrouwen</i>	93
<i>Immanuël, God met ons</i>	100

IK LEEF IN HEM 105

<i>Leven in geloof</i>	108
<i>Leven in vertrouwen</i>	110
<i>Leven in afhankelijkheid</i>	112
<i>Leven in vrijheid</i>	114
<i>Leven zonder angst</i>	116
<i>Leven in dankbaarheid</i>	118
<i>Leven in vreugde</i>	120
<i>Leven in Zijn Vrede</i>	122
<i>Leven in het Licht</i>	124

HET OPEN VENSTER 127

<i>Zijn wie je bent</i>	128
<i>God is Liefde</i>	129
<i>God zegt: IK BEN</i>	131
<i>God zag dat het goed was</i>	133
<i>Het open venster</i>	135

NAWOORD Je bent geliefd 139

VOORWOORD

Als een droom uiteenspat

*Als ik later groot ben, word ik juf
dan hoort iedereen erbij,
niemand wordt meer gepest
en voelt zich veilig bij mij.*

Aan mijn eigen lagereschooltijd bewaar ik heel weinig positieve herinneringen. Ik was een verlegen en onzeker meisje, bang voor de stoere jongens en de populaire meisjes van de klas. In die tijd waren de klassen groot en werd er minder aandacht besteed aan de sociale redzaamheid. Er werd alleen gekeken naar de prestaties, fouten werden nadrukkelijk benoemd en complimenten werden weinig gegeven. Tijdens de pauzes waren de leerkrachten meer bezig met het onderhouden van de sociale contacten dan dat er oog was voor de leerlingen. Tegen de onderhuidse pesterijen was ik niet weerbaar genoeg en ik herinner mij de vele momenten waarin ik mij verre van veilig heb gevoeld.

Vaak dacht ik erover na hoe het op school zou zijn als ik de juf zou zijn. Zo werd mijn droom geboren: als juf zou ik ervoor zorgen dat elk kind zich veilig en geborgen zou voelen en zich gehoord en gezien zou weten door mij.

De dag dat ik mijn diploma in handen kreeg, was een dag met een

gouden randje en al snel kreeg ik mijn eerste baan: een eigen klas met dertig kleuters. Mijn droom werd werkelijkheid.

*Je mag er zijn,
je hoort erbij
begrijp je iets niet,
vertel het maar aan mij.*

*Je mag er zijn,
je bent uniek,
geschapen door de Vader.
Hij kent jouw naam*

Als leerkracht is het altijd mijn drijfveer geweest om kinderen een veilige basis te bieden waar waardering en aandacht is, waar elk kind zichzelf mag zijn.

Aan het begin van de dag wil ik elk kind even begroeten en in de ogen kijken als hij/zij de klas binnenkomt. Luisteren en genieten van de verhalen en sommige uitspraken. Een voorrecht om op deze manier een nieuwe dag te beginnen: samen zingen, samen bidden, de dag openen met een verhaal en dan samen aan het werk. Flexibel zijn, inspelen op de onderwijsbehoefte van de groep maakt elke dag anders. Ik kan intens genieten als ik instructie geef of een nieuwe rekenstrategie aanbied. Zo mooi om de verwachting in de ogen van elk kind te zien en hen te stimuleren om nieuwe dingen te leren. De trots die er is wat je samen met de groep bereikt. Natuurlijk zijn er ook dagen dat er minder aandacht is en dan is het een uitdaging om op een manier les te geven dat elk kind betrokken is en geboeid meedoet. Leerkracht

zijn is een prachtig en uitdagend beroep. Ik zou niet weten wat ik anders zou kiezen als ik het over mocht doen. Het is intensief, maar je krijgt er zoveel voor terug.

*Juf zijn is meer dan lesgeven,
het is luisteren naar elk kind.
Een knipoog, een bemoediging
en steeds weer kijken naar de vraag:
‘Wat heb jij nodig vandaag?’*

*Juf zijn is een stukje meelopen
op de levensweg van elk kind.
Bouwsteentjes leggen
zodat hij of zij de weg naar de toekomst vindt.*

*Niet alleen presteren,
maar leren
dat je mag zijn wie je bent.
Er zijn voor elk kind
dat is wat een juf met hem of haar verbindt.*

*Leren is leven
onder de paraplu van liefde en geborgenheid.
Leven is leren je weg te vinden,
dwars door fouten heen.
Leren is vallen, maar weer opstaan.*

Een indringer sluipt mijn leven binnen. Het begint heel subtiel met vage hoofdpijnklachten terwijl mijn zicht vermindert. Ik word

verwezen naar het oogziekenhuis en er wordt een afwijking aan het netvlies geconstateerd. Het werken met de computer, het lezen van handelingsplannen, de lesvoorbereidingen, het correctiewerk... alles kost mij steeds meer moeite. Ik ga steeds vroeger naar school en kom steeds later thuis. Voor mijn gevoel ben ik nooit klaar en ook de avonden en de weekenden worden gevuld met de werkzaamheden voor school. Langzaam komt er een deukje in mijn werkplezier en mijn energieniveau daalt door de slapeloze nachten. Ik ben niet meer de juf die ik altijd wil zijn en die er onvoorwaardelijk voor gaat. Dit geeft mij een schuldgevoel en ik kom in conflict met mijzelf. Na een korte vakantieperiode moet ik toegeven dat het niet meer gaat. Op eigen verzoek ga ik naar de bedrijfsarts en hij laat mij zien dat ik de lat echt moet verlagen omdat ik het niet zal redden met alleen mijn wilskracht. Een dag minder werken lijkt een tijdelijke oplossing, maar werkt onvoldoende.

Dan komt de dag dat ik opnieuw voor controle naar het oogziekenhuis moet. Uit onderzoek blijkt dat mijn zicht hard achteruit is gegaan en dat mijn andere oog ook is aangetast. Ik ervaar het als een klap in mijn gezicht en mijn wereld stort in. Hoe nu verder? Ik weet het even niet meer.

Na een paar dagen ga ik naar school voor een gesprek en word ik geconfronteerd met een invalster die voor de klas staat. Het voelt als een schok: dit is mijn plekje, het zijn mijn kinderen! Het raakt mij diep als ik beseft dat ik mijn werk moet loslaten en het voelt alsof ik word weggestuurd van de plek die mij zo dierbaar is. Enerzijds ben ik blij dat ik op adem mag komen, anderzijds ben ik opstandig en verdrietig dat ik mijn kinderen los moet laten. Voor hoelang? Ik ben alleen maar zo ontzettend moe en het stormt in mijn hoofd en in mijn hart. Hoe kom ik hieruit, hoelang gaat dit duren, wat heb ik over het hoofd gezien dat ik nu in deze positie ben beland? Mijn droom spat als een zeepbel uiteen.

INLEIDING

*Verlies jezelf niet in hetgeen je presteert.
Als deze status verloren gaat,
ben je ook jezelf kwijt.
Haal je identiteit niet uit wat je doet,
maar uit wie je bent.*

Het is confronterend als je tot de ontdekking komt dat jouw identiteit is geworteld in hetgeen je presteert en dat jijzelf één bent geworden met je werk. Hoe wonderlijk is het als mijn ogen worden geopend door een visuele beperking. Hierdoor moet ik mijn werk van de ene op de andere dag neerleggen en sta ik aan de zijlijn. Diep vanbinnen leeft een enorm verzet en acceptatie is ver te zoeken. Wie ben ik zonder werk en hoe ga ik hiermee om? Presteren om gezien te worden en erbij te horen, jarenlang heb ik op deze manier geleefd. Alles goed willen doen en volledig de controle willen uitoefenen. Teleurgesteld zijn als dingen anders lopen dan gepland en je verdrietig voelen als je faalt.

De oorsprong van mijn drive om te presteren is te herleiden naar mijn jeugd. Als oudste in ons gezin had ik een voorbeeldfunctie. Om mijzelf geliefd te weten, moest ik laten zien hoe goed ik alles deed en ik werd hier regelmatig op aangesproken door mijn omgeving. Ik stond mijzelf niet toe om fouten te maken en de angst om te falen werd een tweede natuur.

Op school werd ik regelmatig gepest en ik herinner mij de dagen dat ik het liefst onzichtbaar wilde zijn. Eigenlijk heel dubbel want hiernaast klonk diep in mijn hart de roep: zie mij toch staan! Maar ik werd niet gehoord en voelde mij niet gezien door de ander. Deze ervaringen werden een vruchtbare bodem voor mijn gedachtelevens: jij doet er niet toe. Je gaat presteren en op je tenen lopen om erbij te horen. Als dit succes heeft, leg je de lat steeds hoger, zonder in te zien dat je jezelf steeds meer overvraagt. Soms kom je teleurgesteld tot de ontdekking dat je niet de persoon bent die je zo graag zou willen zijn. Terwijl de moed je in de schoenen zinkt, voel je de verplichting om door te gaan met de taak waarvoor je denkt geroepen te zijn. Je gaat over je eigen grenzen heen en raakt dodelijk vermoeid. Je negeert de signalen die je lichaam uitzendt, terwijl je diep vanbinnen weet dat deze weg doodloopt. Tot de dag aanbreekt dat het sein op rood staat en de sneltrein van mijn leven stil wordt gezet.

*Mijn werk, mijn passie, uit mijn handen gegleden,
in stukken uiteen gevallen.
De scherven die ik oprap, snijden door mijn hart.
Mijn handen zijn leeg.
Ik voel mij verloren,
eenzaam en verward.*

*Ik vind mijzelf terug bij mijn Hemelse Vader,
Hij ziet mijn verdriet en zegt:
'Leg jouw leven maar in Mijn hand,
IK BEN er voor jou.'*

*Als Zijn Woord tot mij doordringt,
valt er een heel klein zaadje van hoop in mijn hart
en landt op de zachte bodem van vertrouwen.
Zal het uitgroeien tot een nieuw begin?*

Je
BENT
NIET
wat je
DOET

Als een deur gesloten wordt

*Vader God sluit nooit een deur
of Hij opent een venster.*

Voorlopig moet ik rust nemen en mag ik niet werken. Ik zit in de ziektewet vanwege een visuele beperking die mij letterlijk en figuurlijk het zicht op de toekomst ontnemt. Het proces van accepteren, loslaten en leren omgaan met deze beperking ligt voor mij als een onbekende weg. Hoe ga ik om met deze beperking, hoe gaat mijn toekomst eruitzien? Een onzekere situatie waar ik geen grip op heb.

De arts vertelt dat ik waarschijnlijk niet meer terug kan keren in het onderwijs. Een boodschap die mijn leven overhoopgooit. Mijn passie, het wordt mij ontnomen en ik heb geen stem in het kapittel.

Het is donker in mijn gedachten en mijn tranen stromen om hetgeen verloren lijkt. Voor mijn gevoel wordt een deur radicaal dicht gesmeten. Het raam staat op een kier, maar het vensterglas is beslagen.

*Rust maar uit bij Mij
en kijk jouw pijn in de ogen,
aanvaard de rouw om dit verlies
en neem de tijd om op adem te komen.
Ik geef jou de tools van geduld en vrede,
je zult nieuwe kracht ontvangen
en vreugde vinden als je Mij vertrouwt.*

Mijn lichaam weigert dienst en ik ben aan het eind van mijn krachten. De arts verzekert mij dat ik eerst volledig tot rust moet komen. Ik geloof nog steeds dat een weekje rust genoeg zal zijn om de draad van mijn leven weer op te pakken. Een loodzware vermoeidheid sijpelt door alle vragen heen en rooft het laatste restje energie. Wat nu, hoe verder? Tot rust te komen, terwijl het stormt in mijn hart, hoe doe je dat?

Ik voel mijzelf een dolende, dwalend in mijn eigen woestijn. De hitte is benauwend, de droogte put mij uit. Mijn lichaam weegt zwaar en mijn voeten zijn zo moe. Schuilen bij mijn Vader met mijn blik op Hem gericht? Het vraagt om een keuze, maar hoe moet ik voorbij mijn wanhoop deze weg van hoop in slaan? Loslaten is nu mijn enige kompas en vraagt vertrouwen dat het goed zal komen omdat Vader God naast mij staat.

Leven tussen de scherven van mijn gebrokenheid is er de belofte: zie, Ik maak alle dingen nieuw. Dwars door het verdriet heen wil ik mijn ogen openhouden voor de belofte van Vader God dat mijn omstandigheden nieuwe mogelijkheden kunnen worden. Zal de dag komen dat mijn venster wijd opengaat en het uitzicht weer helder wordt?

*Er zijn tranen,
ik voel de pijn
om wat verloren is
en nooit meer zal zijn.*

*Wees stil en weet:
IK BEN jouw God en Ik zorg voor jou.
Ik hou van jou zoals je bent
en niet om hetgeen je hebt bereikt.
Kom bij Mij tot rust,
erken dat jouw strijd te zwaar is geworden
en laat los.*

Vader spreekt

*Als ik mij gebroken voel,
maakt U mij dan weer heel.
Als ik mij leeg voel, Vader,
vult U mij dan met Uw Liefde.*

In mijn wanhoop, roep ik naar Vader God:
Waarom laten mijn ogen mij in de steek?
Waarom moet ik mijn werk inleveren en loslaten?
Waarom ben ik bang voor de weg die voor mij ligt?
Angst steekt de kop op terwijl ik wil vertrouwen dat Vader God
mij zal helpen in deze strijd. Momenteel lukt het niet om al mijn
vragen en gevoelens los te laten.

*Blijf opzien naar Mij.
Geef de moed niet op, IK BEN jouw Kracht.
IK BEN jouw God en Vader,
je kunt Mij vertrouwen.
Ik genees, waar jij je gebroken voelt
en Ik verzorg de wond die geslagen is.
Mijn Liefde is sterker dan jouw verdriet,
Mijn Genade is groter dan jouw onvermogen.*
